

sen kan finde anvendelse, såfremt der ved selvangivelsesfristens udløb alene er udarbejdet et mangelfuldt eller utilstrækkeligt regnskab, og den selvangivelsespligtige ikke imødekommer myndighedernes opfordring om at tilvejebringe selvangivelse og skattemæssigt regnskab udarbejdet i overensstemmelse med lovens krav. Det er således bl.a. en betingelse for bestemmelsens anvendelse, at den selvangivelsespligtige skriftligt har fået meddelelse om, at såfremt et fyldestgørende skattemæssigt årsregnskab ikke er indsendt inden to måneder fra meddelelsens datering, antages en revisor på den selvangivelsespligtiges regning fra en given dato herefter.

Bestemmelsen tænkes anvendt i de situationer, hvor den skatteansættende myndighed efter et konkret skøn vurderer, at ansættelse af en revisor vil resultere i et fyldestgørende skattemæssigt årsregnskab, der kan anvendes som grundlag for selvangivelse eller skønmæssig ansættelse. Den skatteansættende myndighed skal i hvert enkelt tilfælde nøje vurdere, om ansættelse af revisor vil være mere formålstjenlig end daglige bøder eller skønmæssig ansættelse. Ved beslutningen om ansættelse af revisor skal der således bl.a. tages hensyn til, om der er tilvejebragt eller der kan tilvejebringes tilstrækkeligt regnskabsmateriale mv., den pågældende selvangivelsespligtiges økonomiske formåen, samarbejdsvilje mv.

Bestemmelsen sigter ikke mod situationer, hvor der er gjort et kvalificeret forsøg på at udarbejde selvangivelse og skattemæssigt årsregnskab. Det er hensigten med bestemmelsen, at den skal finde anvendelse i et begrænset antal tilfælde, hvor den erhvervsdrivende udviser en adfærd, der må tages som udtryk for, at den pågældende åbenbart ikke agter at opfylde sin selvangivelses- og regnskabspligt og ikke efterkommer myndighedernes anmodning om indsendelse af behørigt regnskab mv. Dette kunne f.eks. være tilfældet, hvor den erhvervsdrivende afleverer usorteret regnskabsmateriale til skattemyndighederne eller afleverer et regnskab af en standard, der gør det uanvendeligt.

Det er naturligvis en forudsætning for revisorordningens anvendelse, at der kan tilvejebringes tilstrækkeligt bilags- og regnskabsmateriale til, at revisor kan udarbejde behørigt skattemæssigt årsregnskab.

Den skatteansættende myndighed har ikke pligt til at lægge regnskabet til grund.

Den selvangivelsespligtige har ret til at stille forslag om en bestemt revisor, hvilken i givet fald skal godkendes af den skatteansættende myndighed. Stiller den selvangivelsespligtige ikke forslag om en statsautoriseret eller registreret revisor, indgår den skatteansættende myndighed aftale med en revisor efter

myndighedens valg. Den skatteansættende myndighed skal påse, at honoraret udgøre en rimelig vederlæggelse. Den selvangivelsespligtige har pligt til at refundere de skatteansættende myndigheders udlæg for betaling af revisoren.

Herved stilles den erhvervsdrivende ikke ringere, end hvis den erhvervsdrivende selv havde sørget for at udarbejde skattemæssigt årsregnskab mv. i overensstemmelse med kravene i lovgivningen.

Den skatteansættende myndigheds betaling af honoraret anses, jf. de almindelige bemærkninger, som et udlæg for den selvangivelsespligtige som myndigheden har haft. Den selvangivelsespligtige har derfor pligt til helt eller delvist at refundere den skatteansættende myndighed revisorhonoraret.

Udgangspunktet er, at den erhvervsdrivende skal betale hele honoraret. Kun i den situation, at opretholdelse af honorarkravet vil forvolde en uoprettelig skade, f.eks. konkurs eller tvangsauktion over privatbolig, kan honorarkravet nedsættes efter en konkret vurdering.

Honoraret opkræves og inddrives ved anvendelse af opkrævningslovens regler om opkrævning og inddrivelse af skatter og afgifter. Det betyder, at hvis skatteyderen ikke betaler honoraret rettidigt, påløber renter efter opkrævningslovens § 7, og at kravet kan inddrives ved modregning eller lønindeholdelse. Der er dog ikke udpantningsret for kravet. Der er ikke fradragsret for påløbne renter, jf. forslagens § 8, nr. 1. Selve honoraret anses for at være en driftsomkostning, der er fradragsberettiget, ligesom et revisorhonorar som den erhvervsdrivende selv har afholdt. Revisorudgiften er således fradragsberettiget, når den er forfalden til betaling, uanset om den rent faktisk er betalt.

Til nr. 2

Efter bestemmelsen i skattekontrollovens § 6, stk. 4, kan der alene foretages kontrol »på stedet«, hvilket efter praksis vil sige i den erhvervsdrivendes forretnings-, fabriks-, kontor- og lagerlokaler eller i lokaler, der ligger i direkte tilknytning hertil.

Det foreslås, at den eksisterende hjemmel til at foretage kontrolbesøg udvides til også at omfatte de arbejdssteder, som ikke ligger i, eller i direkte tilknytning til, virksomhedens fabriks-, kontor- og lagerlokaler mv.

Der kan f.eks. være tale om byggepladser eller de steder, hvor et rengøringsfirma udfører rengøringsarbejde, hyrevogne mv.

Baggrunden for bestemmelsen er primært et ønske om at få adgang til at foretage kontrol på landets byggepladser. Således fremgik det af Rockwool Fondens